

י"ג אלול ה'תשע"ו 16.9.16

מגזין מס' 397

ערב שבת פרשת כי תצא

קשר-שבועי מאת הרב יאיר כלב

הפתח הלאומי

לחזק את בנין התורה והמצוות

מהוראות אדוני אבי מורי ו"רבי [הרבי הרש"ב]: להנזר ממלחמת תנופה עד קצה האחרון, לא מפני שאין לנו במה לנצח או מפני מורך לב, אלא מפני שאת כל כוחותינו עלינו להקדיש אך ורק לחיזוק בנינינו, בנין התורה והמצוות בקדושה ובטהרה. ועל זה עלינו למסור את נפשותינו במסירות נפש בפועל ולא רק בכח.

(על פי 'היום-יום' י"ד אלול)

גם ביו-טיוב ובפייסבוק:

בלוגים מצולמים וניגונים (באיכות HD)

עזרה ראשונה לנפשו

סדר התניא

לוח שיסורים

"לא רק קביעות בזמן אלא גם קביעות בנפש..." (אדמו"ר הזקן) - היינו שיש לקבוע עתים ללימוד התורה, ליצור 'דופק לימודי קבוע, ביום ובשעה, עד אשר יגלה האדם כי, לאמיתו של דבר, התורה היא לחם חוקו ומזון הנפש...

שיעור חדש בת"א בימי רביעי - פרטים בעמ' 10

בימים האלה מקיים הרב כלב שיעור שבועי קבוע מידי יום חמישי בשעה 21:30 במושב חמד שבמרכז הארץ. השיעור משודר בזמן אמת בשידור חי באינטרנט, באתרנו: www.tanyaor.com. הכניסה לישוב בכביש (מס' 412) המוביל מבית דגן לאור יהודה, רח' הזית 83 בבית הכנסת שבחצר משפחת שרעבי. התכנסות (כיבוד ושתייה קלה מ-20:45) במושב חמד, לפרטים נוספים: שי גרציק 052-4-446-144

[בכניסה למושב חמד - ישר עד הכיכר, בכיכר שמאלה לרח' הזית - לקראת סוף הרחוב, לפני הכיכר הבאה - הזית 83 מצד שמאל. חניה בשפע מאחורי בית הכנסת שבהמשך שביל הכניסה לחצר]

לחיות עם הזמן... (אדמו"ר הזקן) - היינו שבכל זמן וזמן מתרחשת פתיחת שער רוחני, דרכו יורדים לעולם הזה אור ושפע מיוחדים, אשר יש להכין כלים כדי לקלוט 'גשמי ברכה' אלה ולתרגמם למעשים עד אשר תואר, באופן ממש, סביבתנו המיידית בגוון המסוים של נתינת הכח הטמונה באותו זמן.

הכנה לראש-השנה

בא' בתשרי נשלמה בריאת העולם ולכן נקבע יום זה לראש השנה. כשם שראש האדם מפעיל את כל הגוף, כך בראש השנה נקבע כל מה שיתרחש בכל ימות השנה הבאה עלינו לטובה.

ראש השנה ביום בריאת האדם

א' בתשרי אינו רק היום הראשון של השנה לפי מנין השנים בלוח היהודי, אלא גם ה'ראש' שלה. מדוע נקבע א' בתשרי כיום הראשון של השנה; והלוא מנין החודשים מתחיל בחודש ניסן, שנקרא בתורה החודש הראשון? א' בתשרי הוא היום הראשון להשלמת בריאת העולם - "זה היום תחילת מעשיך זכרון ליום ראשון". ביום זה השלים הקב"ה את כל מעשי בראשית, שהחלו מכ"ה באלול, ונמשכו במשך ששה ימים. ביום השישי נשלמה הבריאה בבריאת האדם הראשון (נזר הבריאה), ואותו יום ראש השנה היה.

כשם שראש האדם מפעיל את כל הגוף, כך בראש השנה נקבע כל מה שיתרחש במשך השנה כולה, כמו שנאמר: "עיני ה' אלוֹקֵיךְ בה מראשית שנה ועד אחרית שנה" - מראש השנה נידון מה יהא בסופה ולכן נקרא יום זה "יום הדין".

יום הדין - בעיקר בנוגע לפרנסה הגשמית

ההכנה לראש השנה מתחילה בחודש אלול, שהוא חודש הרחמים והסליחות. במיוחד מרבים בסליחות ביום שלפני ראש השנה, ערב יום הדין, כדי שניכנס לראש השנה עצמו לאחר בקשת הסליחה והמחילה מאת הקב"ה, ולאחר שקבלנו על עצמנו החלטות טובות - לעשות אך טוב וחסד מכאן ולהבא. כך אנו נכנסים ליום הדין כבעלי תשובה שהקב"ה מוחל להם על עוונותיהם.

ביום זה אדם נידון על מעשיו, ובהתאם למעמדו ומצבו נקבעים כל מאורעותיו במהלך השנה הבאה. ביום זה כותב לו הקב"ה את דינו, וקוצב את מזונותיו עד סוף השנה: "מי ינוח ומי ינוע, מי ישלו ומי יתיסר, מי יעני ומי יעשר מי ישפל ומי ירום - ותשובה ותפילה וצדקה מעבירין את רוע הגזרה" (מתוך תפילת ראש השנה).

לכן ביום זה אנו מרבים בצדקה (ע"י נתינה כפולה בערב החג) ובתפילה ובתחנונים לקב"ה, מקבלים על עצמנו עול מלכות שמים ומבקשים שנכתב ונחתם לשנה טובה ומתוקה.

המותר והאסור ביום טוב

בספר ויקרא (כג, כד) נאמר: "**בחדש השביעי באחד לחדש יהיה לכם שבתון**". בראש השנה, כבשאר מועדי ישראל, אסורה המלאכה כפי שאסורה היא ביום השבת. עם זאת, גם בחג עצמו, מותרות לצורך החג מלאכות הקשורות לצרכי הגוף (בעיקר לצורך אכילה). מלאכות אלה מוגדרות בהלכה "מלאכת אוכל נפש" (כגון לישה, אפייה, שחיטה ובישול), שנאמר: "אך אשר יאכל לכל נפש הוא לבדו יעשה לכם". כמו כן מותרת בחג הוצאת חפצים מרשות לרשות וכן שימוש באש (ההדלקה נעשית אך ורק מאש בוערת, ולא על ידי הצתת אש חדשה). דינים אלה מפורטים בשולחן ערוך ובקיצור שולחן ערוך, הלכות יום טוב (סימן צח).

הסיפור השבועי

נשמה מעשית

נאנחה האשה מרות ושבה לעיסוקיה. הימים נקפו, וישועה – אין. בפעם הבאה שהחסיד התכוון לצאת למסע לחצר הרבי שוב התייצבה האשה על מפתן הדלת, מתחננת, נוזפת ותובעת. שוב הבטיח לה שיזכיר את מצוקתם לפני הרבי. אך גם הפעם נסחף באווירת ההתעלות ושכח את בנותיו המתבגרות ואת בקשת רעייתו.

הבינה האשה כי עליה למצוא פתרון יצירתי. במוחה צץ רעיון. יום אחד, ביום חול שגרתי, שאינו לא חג ולא מועד, פנתה אל בעלה ואמרה לו: "מה דעתך לנסוע כעת לרבי?".

"כעת?" תמה החסיד, "הלוא אין יום טוב באופק, למה לנסוע?"

"אין דבר", אמרה האשה במבע צופן סוד, "סע לרבי ותתעלה בקודש".

החסיד תפס את ההצעה בשתי ידיו והתארגן לצאת לדרך. "אל תשכח להזכיר את בנותינו", השמיעה אשתו באוזניו את התזכורת הקבועה. החסיד הנהן בחיוב, ונפרד ממשפחתו כשמבטה של אשתו מלווה אותו בתקווה. בכל לבה ציפתה שהפעם, כשהנסיעה היא ביום חולין סתמי, יישאר בעלה על הקרקע ויזכור את צרת בנותיו.

התקרב החסיד לביתו של הרבי וההתרגשות גאתה בלבו. תדהמה גדולה אחזה בו כשהבחין ברבי שניאור זלמן בכבודו ובעצמו יוצא לקבל את פניו. "מה פשר הדבר!?", תמה החסיד בפליאה. בטרם הספיק לעכל את המתרחש פנה אליו הרבי והחל לדבר עמו דברי חסידות עמוקים, בנושא שבו דובר בפעם הקודמת שביקר אצלו. בתוך רגעים מספר נסק החסיד למעלה, אל מחוזות

יום אחד באה ההתפרצות. כל הרגשות העצורים התנקזו מלבה של האשה בבכי נסער. "ראה את בנותינו! מה יהיה עליהן! השנים חולפות ושום שידוך אינו נראה באופק..." בעלה נאלם דום. ידו כבר היתה מונחת על ידית הדלת, צרורו על שכמו ומחשבותיו נושאות אותו לחצרו של רבי שניאור זלמן, אדמו"ר הזקן.

חסיד גדול היה האיש, מוחו ולבו נתונים בעולמה של תורת החסידות. כל מעייניו היו בעבודת השם יתברך, מתוך ביטול המאוויים הארציים. הוא האריך בתפילה, העמיק בלימוד מאמרי החסידות, וטרדות העולם הזה לא העסיקו אותו כלל.

אך כעת היה מנוי וגמור בדעתה של אשתו שלא להניח לו, עד שיבטיח כי יבקש את ברכת הרבי לזיווג הגון לכל בנותיהם. לא היה קל לו להיענות לבקשתה. מעולם לא הטריח את רבו בצרכיו הגשמיים. בהיכנסו אל הרבי היה מבקש עצות וברכות בעניני עבודת השם בלבד. הוא מלמל דבר מה ויצא לדרכו.

נסע החסיד לליאוזנה, עיירת מושבו של רבי שניאור זלמן, ועד מהירה נסחף באווירה הקדושה ששרתה במקום. החג עמד לפרוש את כנפיו, והכל היו עסוקים בהכנות הרוחניות לקראתו. האיש השקיע את עצמו בלימוד ובתפילה, וניצל כל הזדמנות לראות את עבודת הקודש של הרבי ולשמוע את מאמרי החסידות שהשמיע. בקשתה של אשתו פרוחה לה מראשו.

כששב לביתו ואשתו תלתה בו עיניים מייחלות התעורר זיכרונו. "הייתי בעולם אחר", הסביר לאשתו המאוכזבת. "בשעה שנמצאים אצל הרבי שוכחים את כל עניני העולם הזה".

"רצוני לומר לך עוד דבר", אמר הרבי. "בעולמות העליונים יש נשמות רבות העומדות חמש מאות שנה ליד דלת גן העדן וממתינות לרדת לעולם הזה. הן אינן מעוניינות בכל ה'גילויים' הרוחניים שיש בגן העדן. כל רצונן וחפצן לרדת פעם נוספת לעולם הזה, לעבור את הניסיונות הקשים שבו, והעיקר - לקיים את המצוות המעשיות בעולם הגשמי ולממש את רצון השם. "זכית", המשיך הרבי, "שבביתך יש נשמה נעלה כזאת. בעוד אתה, כל מאווייך בעולמות הרוחניים, הרי רעייתך מבקשת את קיום המצוות בפועל". חתם הרבי את דבריו בברכה לזיווג הגון לכל אחת מהבנות, ושילח את החסיד לדרכו.

(מפי החסיד ר' מנחם-זאב גרינגלס, 'סיפורי התועדויות')

(מתוך העלון השבועי **שיחת השבוע**)

רוחניים טמירים. הוויות העולם התגמדו בעיניו. המציאות הארצית איבדה באחת את משמעותה. צימאון עז לאור האלוקי מילא את ישותו. הוא חש שנשמתו קְרוּה מן המעיין האין סופי של החסידות. סיים הרבי את ביאורו וסב על עקבותיו. החסיד עמד נטוע על מקומו, נרעש ונפעם מעוצמת החוויה הרוחנית. מובן ששכח לגמרי את בקשתה של אשתו ואת צרת בנותיו. רגע אחר כך התנער, אסף את צרורו ופנה לחזור לביתו. הוא כבר השיג את מטרת בואו. קול נקישות על החלון הקיץ אותו משרעפיו. הוא הביט לעבר החלון וראה את הרבי עומד שם ומסמן לו להתקרב אליו.

עזרו לנו, להמשיך בעשייה!

טל' 052-5675770

עמותת "תניא - מודעות עצמית ביהדות" צריכה את העזרה שלך!

"זאת התורה אדם" (במדבר יט', ד)

כשם שבאדם ישנם גוף ונשמה, כך גם בתורת ישראל ישנם גוף התורה (פשט הכתוב- 'נגלה') ונשמת התורה (פנימיותה, סודותיה ורזיה- 'נסתר'). במדור זה מובא פרוט נושאי הפרשה על פי 'נגלה', ובמדור שלאחריו יובא ביאורה של נקודה או של מספר נקודות מן הפרשה על פי פנימיות התורה.

נקודות עיקריות בפרשת כי תצא

מצוות נוספות בנושאים שונים

בפרשת כי תצא ממשיך משה רבנו להביא בפני העם ציוויים נוספים ופרטיהם בנושאים שונים, חלקם בקיצור נמרץ או אף בפסוק אחד. כפי שכבר צויין בפרשה הקודמת, חסרות בדרך כלל ההלכות במתכונת זו את פרשנותם של חכמי ישראל לדורותיהם, וממילא אין המובא כאן מהווה פסק הלכה וגם נעדרות התובנות והמשמעויות הטמונות בדברים.

שבוית מלחמה יפת תואר

בהתחשב ביצרו של האדם, מתירה התורה לשאת שבוית מלחמה. אך כיון שבאמת אין הדבר רצוי, מצוה התורה כי כשיביאנה הלוחם הישראלי לביתו, בטרם ישאנה, תחליף שבוית המלחמה את בגדיה הקודמים ותבכה חודש ימים את היפרדותה ממשפחתה. כמו כן תגלח היא את שערות ראשה ותגדל את ציפורניה כדי שתתנוול בעיניו. כך תשהה אצלו חודש ימים ואחר כך ישאנה. אולם באם יחזור בו מכוונתו לשאתה, ישלחנה מביתו לנפשה ומוזהר הוא לבל ימכרנה בכסף או יעשה בה שימוש עבדות.

הבכור יורש בכפליים

- בן בכור יורש פי שניים מכל אח אחר, גם אם אימו היא השנואה מבין שתי נשות אביו.

בן 'סורר ומורה'

- בן שאינו שומע בקול אביו ואמו, אשר התנהגותו מגיעה, כדברי חז"ל, למימדים קיצוניים ובלתי מצויים. על

הוריו להביאו אל זקני העיר לבית הדין, שם על פי פסקהדיינים יומת בסקילה.

קבורה מיידית לגופת התלוי

- אין להליץ (להשאיר למשך הלילה ללא קבורה) גופת אדם שנתחייב מיתה ונתלה בעונו, כי אם לקוברו בו ביום. זאת על מנת שלא לבזותו יתר על המידה, כי בצלם אלוקים נברא האדם.

השבת אבידה לבעליה והגשת עזרה בדרך

- המוצא בעל חיים שאבד לבעליו או כל חפץ הנראה כאבידה, חובה עליו לפעול להשבתו לבעליו. התורה מדגישה את האיסור להתעלם מראיית האבידה ומחייבת את המוצא לשומרה ברשותו עד לדרישת הבעלים.

- הרואה את חמור חברו או את שורו כורעים תחת משאם, אל לו להתעלם ולהתנהג כמי שאינו מבחין בדבר, כי אם עליו לעזור ולסייע לפי הצורך: בהקמה, בפריקה ובטעינה וכו'.

הבדלה בין גברים לנשים

- אסור לאשה ללבוש בגדי גבר, ולגבר ללבוש בגדי אשה. יש להקפיד על ההבדלה בין גברים לנשים בכל אורחות החיים, כדי למנוע עירוב המביא לתופעות אסורות על פי תורה.

שילוח האם מן הקן

- באם מזדמנת לאדם קן ציפור, יש לשלח מן הקן את האם ולאחר מכן לקחת את אפרוחיה. ומבטיחה התורה כי בשכר מצוה זו יזכה מקיימה לאריכות ימים.

חיוב התקנת מעקה לגג

– הבונה בית מחוייב להתקין מעקה לגג, על מנת להימנע מגרימת נזקי נפשות.

איסור כלאים ושעטנז, ומצות ציצית

התורה מצוה על הפרדה בין המינים השונים בצומח ובחיי:

– אין לזרוע גרעיני תבואה (קטניות וכדומה) בתוך כרם ענבים. תערובת זו נקראת כלאיים.

– אין לחרוש במחרשה הרתומה לבעלי חיים ממינים שונים, כגון שור וחמור יחדיו.

– אין ללבוש בגד הארוג מצמר ופשתים. תערובת שכזו נקראת שעטנז.

– התורה שבה ומצוה אודות מצות הציצית (הן פתילות הצמר שיש להטיל בבגד של ארבע כנפות). מסמיכות

מצות הציצית למצות איסור השעטנז למדים חז"ל כי במצות הציצית מותרת כריכת פתילי צמר בבגד של פשתן.

דיני איסורי עריות ופסולי חיתון

– אדם הטוען כי לא היו לאשתו בתולים, עליו להביא את טענותיו בפני בית הדין. אם נכון הדבר, תיענש האשה

בסקילה בפתח בית אביה. אולם באם יתברר כי משנאתו לאשתו בדה האיש את הדברים, יחוייב בקנס לאבי אשתו

ולא יוכל לגרשה כל ימי חייו, באם תסכים לכך האשה.

– השוכב עם אשה נשואה, הוא והאשה חייבים מיתה.

– השוכב עם נערה ארוסה (שקודשה בכסף אך טרם היתה לאיש), אם היה המעשה בתוך העיר – דין שניהם

בסקילה. אולם אם היה המעשה בשדה (הרי הוא כמי שקם על חברו להורגו כי זעקה הנערה ואיש לא שמעה)

ייסקל הוא לבדו.

– האונס נערה פנויה, ישלם קנס לאבי הנערה ויחוייב לשאתה לאשה (באם תסכים הנערה לכך).

– לא ישא אדם אשה שהיתה אשת אביו, גם אם אינה

אמו. וכן אין לשאת אשה שהיתה אשת דודו (אחי אביו).

– גבר שהוא עקר, במקרים ותנאים מסויימים לא ישא אשה.

– ממזר (הוא שנולד לאשה שבגדה בבעלה) לא ינשא לבת ישראל.

– בני עמון ומואב אסורים לבוא בקהל ישראל בקשרי נישואין (בשל התנכרותם לבני ישראל בשעה שעשו הם

את דרכם במדבר לארץ ישראל).

– אין לתעב אדומי באשר אח הוא לישראל (אדום, הוא עשיו אחי יעקב), ואין לתעב מצרי, כי גרים היו בני

ישראל בארצם. לאחר גיורם, דור שלישי של בניהם מותרים לבוא בקשרי נישואין עם ישראל.

טוהר מחנה לוחמי ישראל

– בעת מלחמה, מצווים לוחמי בני ישראל לשמור על טוהר המחנה הצבאי (שכן השטן מקטרג במיוחד בשעת

סכנה).

– לוחם שנטמא, עליו לצאת מן המחנה עד לגמר תהליכי טהרתו הכוללים המתנה לשקיעת החמה וטבילה. לאחר

טהרתו יוכל לחזור לשדה הקרב.

– אתר השירותים ימוקם מחוץ למחנה. יש לצייד כל לוחם בכלי חפירה שיאפשר לו לכסות צרכיו, כדי

לשמור על צניעות, נקיון וקדושת המחנה שהשכינה בתוכו.

דיני עבד גוי שנמלט מאדונו

– אין להסגיר עבד גוי אשר נמלט מאדונו ומסתתר אצל ישראל. יתירה מזו, על הישראלי אף לדאוג לאמצעי

מחייתו ורווחתו.

איסור זנות בישראל

– העיסוק בזנות בישראל אסור בתכלית (בין אשה בין גבר מישראל).

– כסף או שווה כסף אשר ניתן כאתנן (כתשלום) לזונה, אין להביאו כנדבה לה'.

דיני איסור ריבית

- אין להלוות בריבית לאיש או אשה מישראל. איסור זה חל הן על הלווה והן על המלווה. התורה מבטיחה כי הנשמר מריבית יזכה בברכת ה'. מותר להלוות בריבית לאינו יהודי.

דיני הנדר

- הנודר להביא קרבן או תרומה להקדש, עליו למלא התחייבותו קודם חלוף שלושה רגלים. הבטחה שיצאה מפי אדם יש לקיימה, ומוטב כי לא ידור אדם כלל.

דיני אכילת הפועל מן התוצרת

- העובד בכרם רעהו או בכל עסק ומפעל רשאי בשעת עבודתו לאכול כדי שובעו מגידולי הכרם או מתוצרת המקום, אך אין להוציא מהתוצרת אל מחוץ לעסק. כמו כן אוסרת התורה על הפועל העובד בקציר וכדומה ליטול לעצמו כדי הנפת חרמש (כמות גדולה בעזרת כלי), אך מתירה בדרך איסוף וקטיפה ידניים בלבד.

דיני נישואין וגירושין

- הנושא אשה יכול לגרשה בתנאי שטענותיו כלפיה תופסות על פי תורה ומבוססות. ועל כל פנים תהליך הגירושין יהיה רק על פי הכללים ההלכתיים הכוללים מתן גט.
- לאחר גירושיה מותרת האשה להינשא בשנית לאיש אחר.

- לאחר שנישאה בשנית ונתגרשה גם ממנו או שמת בעלה השני, אסורה אשה זו לבעלה הראשון.

- הנושא אשה, מוטל עליו לשמחה בשנה הראשונה לנישואיהם (על כן, בשנה זו לא ייקח על עצמו תפקידים או מטלות המרחיקים אדם מביתו ומאשתו, ויקדיש לה רוב זמנו להנעים שהותה עמו). וכמו כן, משך שנה תמימה מיום נישואיו, פטור הוא מיציאה למלחמה.

דינים בעניני חברה וממון

- המעקל רכוש בגין חוב, לא ייטול כלים או ציוד המשמשים לקיומו ההכרחי של החייב.

- גונב נפש, החוטף איש (או אשה) מישראל ומשתמש בו כעבד או מוכרו, דינו מיתה.

- איסור לשון הרע. התורה מזכירה בהקשר זה את מרים הנביאה שדיברה סרה אודות משה אחיה ולקתה בשל כך בצרעת. אין לחתוך את סמני הצרעת מהגוף. כיון שהטיפול בנגע הצרעת הוא תיקון רוחני, על כן יהיה הטיפול רק על פי ציווי הכהן.

- הבא למשכן נכס חברו בגין חוב אינו רשאי להיכנס אל תוך בית החייב. עליו לחכות בפתח הבית לקבלת המשכון.

- אם בשל דלותו של בעל החוב לא ניתן למשכן אלא מכלי הצטרותו הבסיסיים, כגון שמיכה בה הוא מתכסה בלילה - הרי שיש להחזיר מידי ערב את השמיכה הממושכנת.

- אסור להלין שכר (לעכב התשלום של השכיר).

- אין לגזור גזר דין מוות ולהמית אדם על סמך עדות בנו או אביו.

- אין להטות הדין במשפט לטובת גר או יתום בשל חולשתם.

- אין למשכן בגדיה וכלי הצטרותה הבסיסיים של אלמנה.

פאה ושכחה

- עומר בכמות שאינה גדולה במיוחד אשר נשכח בשעת הקציר בשדה, אין לשוב ולקחתו. 'שכחה' זו יש להשאיר למחייתם של העניים, גרים, יתומים ואלמנות.

- בכרם (וכן בשדה) יש להשאיר 'פאה'. את הענבים שבחלקו העליון של עץ הגפן אין לבצור, כי אם להשאיר עבור העניים. התורה מונה פאות שונות אותן יש להשאיר בשדה, בפרדס ובכרם בעבור מי שאין לו משלו.

אין לצער אדם ובהמה יתר על המידה

– המתחייב בדין מלקות, אין להכותו יתר על ארבעים מלקות.

– בשעת הדישה, אין לחסום את פי השור בעבודתו.

דיני יבום וחליצה

– אדם שמת בלא בנים, מחייבת התורה את אחיו לשאת את אלמנת אחיו לאשה ולקרוא את שם הבכור שיוולד על שם הנפטר. האח הנושא את אלמנת אחיו נקרא יבם, האלמנה יבמה והתהליך ייבום.

– כאשר אחי הנפטר מסרב לייבם, אזי יש לקיים טקס הנקרא 'חליצה'. השניים באים לבית הדין, שם חולצת האלמנה את נעלו של האח הממאן, יורקת על הארץ בפניו ואומרת: " ככה יעשה לאיש אשר לא יבנה את בית אחיו".

כל עוד לא נעשה הייבום או טקס החליצה, אסורה האלמנה להינשא לאחר.

דין דמי בושת

– כאשר שני אנשים ניצים ביניהם, ואשת האחד פוגעת בשני בדרך גסה, עליה לשלם קנס הנקרא דמי בושת.

דיני מסחר ומשא ומתן

– התורה מצוה לסחור בדרכי ישר ולנהל המשא ומתן באמונה. אין לרמות על ידי שימוש במשקלות ובכלי מידה מזויפים.

מחיית זכר עמלק

התורה שבה ומזכירה את מלחמת העמלקי בישראל בהיותם בדרך בצאתם ממצרים. על בני ישראל לזכור לעולם (גם בימי שלווה ושלום בארצם) אשר מחוייבים הם תמיד להכרית ולמחות את זכרו.

התחדשנו!

בוטאו לבקר באתר המשודרג

www.tanyaor.com

בס"ד

סוד הדוקא לאהוב את עצמך הרב יאיר כלב וגיטרה

ימי רביעי, 21:00

שורשים

שורשים, פיארברג 13 (פינת שינקין) תל אביב | 03-5603243
www.Shorashim.info www.facebook.com/ShorashimTLV

צריך מעקה בחיים

נקודות בעיבוד קל מתוך שיחה של הרבי מליובאוויטש

"ועשית מעקה לגגך" (דברים כב, ח)

בפרשתנו מצוה התורה: "כי תבנה בית חדש ועשית מעקה לגגך", ובהמשך מוסיפה התורה ומזהירה: "ולא תשים דמים בביתך, כי ייפול הנופל ממנו".

לשון הפסוק הזה מעורר כמה שאלות: ראשית, הניסוח "בית חדש" עלול להטעות, כאילו החובה לקבוע מעקה חלה רק על בית חדש, והלוא גם מי שקונה בית ישן, שאין בו מעקה, חייב לבנות בו מעקה. שנית, מה משמעות הלשון "כי ייפול הנופל ממנו", והלוא עדיין איש לא נפל, ומדוע התורה מכנה אותו "נופל", כמי שכבר נפל?

נישואין – "בית חדש"

על השאלות האלה אין תשובה מספקת על פי חלק הנגלה שבתורה, וזו דוגמה לענינים בתורה שיכולים להתבאר רק על פי משמעותם בפנימיות התורה. הקב"ה השאיר בתורתו בכוונה תחילה ענינים שיכולים להתבאר רק על פי פנימיות התורה, כדי להחדיר בלב האדם את ההכרה ברובד הפנימי והרוחני שבכל עניני התורה.

וזו משמעות הפסוק על-פי פנימיות התורה: "כי תבנה בית חדש" – כשיהודי מגיע לשלב של חיי נישואין, כשהוא הולך לבנות "בית חדש" (כמאמר חז"ל "ביתו זו אשתו"), עליו לעשות "מעקה" – לקבוע לו מערכת של גדרים וסייגים. אל לו להסתפק בגדרים ובסייגים שהיו לו קודם לכן, אלא הוא נדרש לקבוע גדרים וסייגים חדשים.

צריך הגנה

מדוע לא די בכל הגדרים והסייגים הקודמים? מסבירה

התורה: "כי ייפול הנופל ממנו". הואיל ושלב זה של בניית "בית חדש" קשור בתהליך של ירידה ו'נפילה' לעומת מצבו הקודם, ויש חשש שההתעסקות היתרה בענינים גשמיים תוריד את האדם ממדרגתו, עליו להיות זהיר ביותר ולהגן על עצמו על ידי גדרים וסייגים חדשים.

מצד שני, אף על פי שיהודי המגיע לשלב זה בחייו מכונה 'נופל' והוא יורד ממדרגתו הקודמת, בכל זאת עליו לעסוק בבניית "בית חדש", משום שדוקא על ידי כך נעשה חידוש אמיתי בבריאה, והעולם נעשה 'דירה' לו יתברך, שזו תכלית כל הבריאה.

לא להסתגר

בכך מלמדת אותנו התורה, שאין להסתגר בד' האמות האישיות ולהתנתק מהעולם, אלא חייבים לבנות 'בית' – לעשות לו יתברך דירה בתחתונים. אין להירתע מפני ה'ירידה' וה'נפילה' הכרוכה בכך, שכן דוקא על ידי אותה 'ירידה' באה אחר כך העלייה הגדולה ונוצר החידוש האמיתי.

מצד שני חייבים לזכור, שכדי להצליח בעבודה זו ולעשות את גשמיות העולם כלי לרוחניות, מוכרחים לעשות 'מעקה', שמשמעותו – מחיצה והבדלה מעניני העולם. על האדם להתעסק בעניני העולם, אך להיזהר שלא ישקיעו אותו בתוכם ולא יתפסו מקום בעיניו. רק מתוך הקפדה על ה'מעקה' הזה אפשר להצליח בבניית ה'בית חדש' ולמלא את הכוונה העליונה של עשיית 'דירה' בתחתונים' לקב"ה.

(מתוך הספר 'שולחן שבת',

על פי 'ליקוטי שיחות' כרך י"ט)

חסידות על הפרשה כי תצא

מדרגת אדם לבחינת בהמה, "והתעלמת מהם, הקם תקים עמו" - חובתך לעזור להם ולהקימם מנפילתם. שכן מן השמים גרמו שתראה בנפילתם כדי שתעזור להם; אלמלא לא היה הדבר שייך לך, לא היית רואה. "לא תראה... והתעלמת".

(מעובד מתוך 'לקוטי שיחות' כרך ב' עמ' 633)

אין להתעלם מהנופלים בדרך לא תראה את חמור אחיך או שורו נופלים בדרך והתעלמת מהם, הקם תקים עמו (כבד, "לא תראה את חמור אחיך" - אם ראית יהודי הדומה בהנהגתו לבהמה טמאה, "או שורו" - יהודי שדומה בהנהגתו לבהמה כשרה, "נופלים בדרך" - הם נפלו

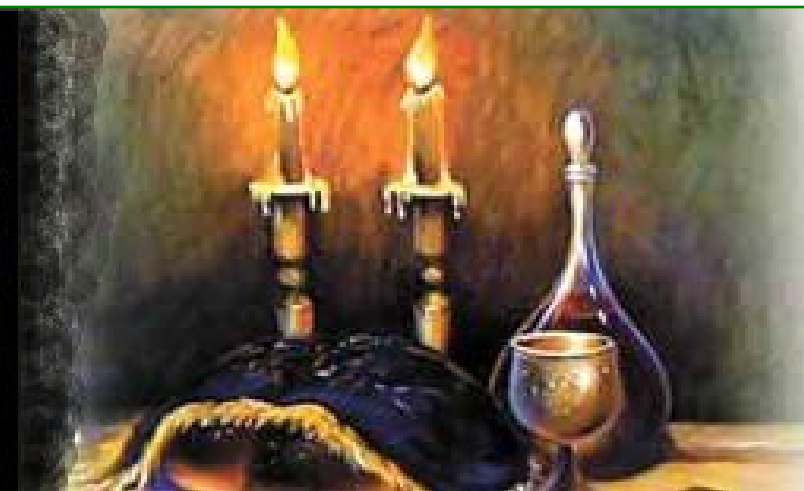
שבת שלום!!!

כתיבה, עריכה, והגהה: הרב יאיר כלב
ליקוט רעיונות, עיצוב ועימוד: חי דמארי
להערות, הארות, הצעות או תיקונים, אנא כתבו לנו
tanyaor4u@gmail.com

הרבי מליובאוויטש הנהיג ועודד שכל אשה ובת (מגיל רך ביותר ולפחות מגיל 3) תדלקנה נרות שבת וחג.

צאת השבת	הדלקת נרות	עיר (שעון קי"ז)
19:19	18:08	י-ם
19:21	18:23	ת"א
19:20	18:14	חיפה
19:21	18:25	ב"ש

נהנתם? העבירו הלאה, לזכות עוד ועוד יהודים בהרחבת המודעות למקורותינו.

נא לשמור על קדושת הגיליון